

Lotta Svärd

Ännu så händer det mången stund,
då vid kvällens trevliga härd
man träffar från kriget en gammal kund,
att man talar om Lotta Svärd.

Hur trumpen kamraten förut man sett,
får strax han ett blidare drag,
och de grå mustascherna krusas lätt
av leende välbehag.

[...]

Och han nämnder med glädje ett ord och par
om madamen och skrattar smått;
men han mulnar också, då du ler till svar,
om ej löjet är glatt och gott.

[...]

Och var hon vacker, och var hon ung?
Hon räknade tjugo år,
sen tredje Gustav var Sveriges kung
och hon i sin levnadsvår.

Förrn den ädle kungen i Finland stred,
hon blivit en krigsmans brud;
och då trumman rördes och Svärd drog med,
så följde hon samma ljud.

Då var hon vacker. En läpp, en kind
som hennes så skär knappt fanns,
och mången krigare såg sig blind
på de bruna ögonens glans.

[...]

När det sista kriget med storm bröt ut
och hon syntes bland oss på nytt,
då mindes hon knappast sin fägrings slut,
så längesen hade den flytt.

Men vacker än, fast på annat vis,
för en krigsmans sinne hon var,
och ofta nämndes hon än med pris
som i blomningens bästa dar,

[...]

Hon älskade kriget, vadhelst det gav,
mot-, medgång, fröjder, besvär,
och de gråa gossarne höll hon av,
och därför var hon oss kär.

[...]

Så följde hon trogen och käck armén,
varthelst på sin marsch den kom,
och där skotten smällde och kulan ven,
där var hon ej långt bakom.

[...]

Och om någon tröttnat i rök och eld
eller fått sig ett ädelt sår,
så "ville hon ha sin butik så ställd,
att han nådde en styrketår."

[...]

Nu lyssna vänligt och hör ett drag,
det sista av henne jag såg.
Vi slutat Oravais blodiga dag
och gjorde vårt återtåg.

[...]

Vi rastade. Lotta skötte sin sak,
höll disk, som hon förr var van,
men gömt var tältet, hon valt till tak
nu endast en skyrest gran.

[...]

Då kom till henne, där så hon stod,
en sälle, en ung dragon;
hans blickar lyste av övermod,
och av spotskhet svällde hans ton:

"Häll i", så skrek han, "för ingen bang,
i afton vill jag bestå,
ty silver har jag, du hör dess klang,
och vänner kan jag mig få!"

Hon sköt på den stolte en vredgad blick:
"det är väl, jag känner dig nu.
för en fattig moder i fält du gick,
men hur stridde i dag här du?"

I mitt tält, där satt du försagd och vek
och kved att du sårad var.
nu bär du rosor, då var du blek,
och såret, var finns det, var?

[...]

Och hade du skatter, din ränsel full,
och ett hav att ösa dem från,

vid Gud, en droppe för allt ditt gull
jag gav ej en sådan son."

[...]

Men ett stycke borta vid vägens rand
där satt en yngling allen,
på honom sänkte hon blicken ibland
med den blidaste stjärnas sken.

Det syntes, om närmre hans skick man såg,
där han satt mot geväret stödd,
att han följt med möda vårt skyndande tåg
och att rocken var genomblödd.

[...]

"Kom", så hon sade med bruten röst,
"än finns här en pärla kvar,
kom hit, min gosse, ett glas ger tröst,
vi behöva den nu envar.

Du blygs? Vad mera! Jag vet det nog,
att ej guld i din ränsel du bär;
från ett torp i skogen till strids du drog,
och guld det skar du ej här.

Men där blod det gällde, där var du ej sämst,
det såg jag på Lappos slätt,
och vid Ruona där stod du på bryggan främst,
då det stormades, minns du det?

Sörj därför ej, om ett glas du tar,
för betalningen, den får gå;
ett glas för Lappo till godo du har
och för Ruona fullaste två.

[...]

Soldaten kom, och hon fyllde sitt mått
för den tappre till yttersta rand,
och det feltes ej stort, att till råga hon fått
två tårar till däribland.

[...]

Ty en pärla var hon på krigets stråt,
och en äkta pärla också,
och något tålte hon skrattas åt,
men mera hedras ändå.